Laurențiu DEMETROVCI

Punct de vedere

Sistemul funcționa fără întrerupere de la declanşarea programului şi, tot de atunci, activitatea din perimetru era neobosită.

Imensul câmp creat menținea, de bine, de rău, o dezvoltare liniară a microuniversului, împiedicând, cel puțin pentru moment, colapsul care urmează inevitabil expansiunii graduale.

Deşi reluată de un număr de ori pe care nimeni nu-l putea preciza, abia de ceva vreme devenise evident că în timpul procesului aveau loc modificări dramatice. Experimentul se apropia de sfârşit şi, presat de iminența întocmirii raportului de evaluare, risca să-i scape activitatea tot mai intensă acum de la nivelul acceleratorului.

De milioane de ani, universul aşa cum îl cunoaştem a reprezentat şi reprezintă o provocare continuă, atât pentru cei care privesc în intimitatea proceselor microscopice din lumea înconjurătoare, cât şi pentru temerarii ce cutează a scruta dincolo de granițele pe care tehnologia ni le impune. Întrebările, de acum desuete, de genul „cine suntem, de unde venim, suntem stăpânii destinelor noastre, încotro ne îndreptăm” au chinuit generații de-a rândul, fiecare trâmbițând la timpu-i adevăruri considerate cândva absolute.

Nu o dată convingerile îmbrățişate cu atât entuziasm la vremea lor s-au dovedit aberante în lumina descoperirilor unor epoci ce aveau să vie.

Deşi obositor, procesul de urmărire a modificărilor materiei încătuşate în miezul formatorului devenea incitant mai ales atunci când, revigorat după o pauză bine meritată, insista asupra aspectelor microscopice. Comuta continuu multiplicatorul şi poate că, dacă ar fi avut timpul necesar sau dacă ar fi ştiut încotro să privească, descoperirea după care alergau de-atâta vreme va fi fost în cele din urmă fundamentată.

Ca de obicei, nu-i mai rămânea mult până ce materia în expansiune avea să colapseze şi, ca un făcut, trebuia să o ia de la capăt.

Trecuseră de mult de stadiul cercetării sistemelor proximale şi epoca explorărilor, deşi începută de o eternitate, părea că nu se va încheia

niciodată. Indiferent de modalitățile de abordare considerate cândva limite absolute, granițele erau de-a pururi intangibile. Deziluzia creştea mereu, hrănită în răstimpuri la întâlnirea cu alte civilizații, chinuite şi ele de aceleaşi angoase.

Eforturi comune derulate din vremuri imemoriale scoteau la lumină aceleaşi nemulțumiri. Şi pentru că nimic nu e de-ajuns, gurile rele spuneau mereu: scadența nu e departe.

Momentul era aproape. După atâta timp, ştia cu aproximație că ciclul se apropia de sfârşit, expansiunea materialului, deja evidentă, confirmând supoziția. Oprirea sistemelor se derula monoton şi, oare de ce, aştepta apariția anomaliei aleatoare pe care nu şi-o explicase încă. Uneori, după deconectare, mici scăpări energetice activau detectoarele, fapt inexplicabil pentru o instalație cu pretenții.

Ca un făcut, înregistratorul se decuplă de astă dată cu o mică întârziere şi atunci hotărî să mai rămână un pic. Reluată până la obstinație, înregistrarea începea să capete sens. Modulația era cu totul deosebită şi, segmentată progresiv, revela un fapt terifiant.

Părăsi instrumentarul cu gândul la cei câțiva grăunți care păreau a fi sursa emisiei.

Frustrant, cum altfel puteai defini faptul că, pe măsură ce te apropii de ceea ce păreau limitele universului cunoscut, acestea par a se îndepărta în continuă expansiune, înainte de prăbuşirea inevitabilă ce va să urmeze.

Din vremuri imemoriale au existat convingeri fără de care, dacă dictonul „după noi, potopul" devenea mod de viață, toată istoria s-ar fi scris în câteva rânduri. Aşa şi acum, vor spune unii, încercând să combată sumedenia datelor adunate de vremuri, considerând totul ca o altă găselniță mobilizatoare, menită doar liniştirii spiritelor deja înfierbântate.

Era un moment măreț. Reluase de nenumărate ori procesul şi putea spune cu convingere că înțelesese despre ce era vorba.

Afirmațiile, de altfel uluitoare – pertinente după unii, susținute de dovezi circumstanțiale, după alții –, reuşiseră să capteze atenția auditoriului. Puncta din când în când, cu date experimentale sau trimiteri la cercetările altor confrați, avalanşa de probleme ridicate.

Îşi dorea să se termine cât mai curând şi, revenit în mijlocul instalației, să urmărească din nou epopeea materiei continuu schimbătoare pe care, cândva, va ajunge poate să o stăpânească.

Încă o teorie ca oricare alta, pe care, oricum, nimeni nu o va putea verifica, acum fiind prea devreme, atunci fiind prea târziu.

Doar câțiva lideri spirituali o vor perpetua probabil, atunci ca şi acum, încuviințați de unii sau combătuți de alții. Momentul e departe pentru noi.

Sau…cine ştie?